treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 473 | Barcelona, 21 de març de 1977 | Preu, deu pessetes

editorial

PODRIA HAVER ESTAT PITJOR

"Podria haver estat pitjor". Aquest és el comentari que millor s'ajusta, ben segur, a la normativa electoral aprovada pel govern en el darrer consell de ministres. Encara que no s'han publicat les normes aprovades, podem dir que la Llei Electoral conté aspectes positius i limitacions evidents. Es, en certa manera, el resultat d'una doble pressió: la que exerceixen damunt del govern els homes d'Alianza Popular i la que venim exercint les forces de l'oposició. Ningú no es pot sentir satisfet

(passa a la pàgina 3)

L'ESPECTRE DE LERROUX

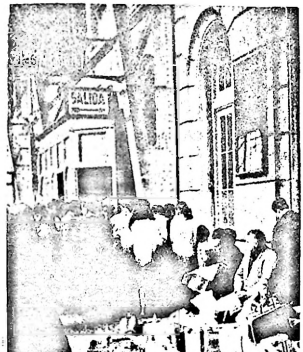

Amb l'anunci de la celebració d'eleccions ha cobrat particular actualitat el tema dels immigrants i són nombrosos els símptomes que ens podem trobar davant del naixement d'un nou "lerrouxisme".

Es comprèn que el fet hagi desvetllat profunda preocupació entre les organitzacions polítiques, en els medis culturals i, en general, entre tots els homes i dones interessats pel futur de Catalunya.

Un moviment neo-lerrouxista constituiria un perill gravíssim per a la recuperació de l'autogovern i de la democràcia a Catalunya i per a la futura convivència entre els pobles d'Espanya.

A l'època de Lerroux hi havia a Catalunya un nombre reduït d'immigrants. El creixement demogràfic total de Catalunya entre 1910 i 1930 fou de no gaire més de 300.000 habitants. Tot i que no hi ha xifres exactes, es pot calcular que els immigrants no van passar, en aquells anys, dels 150.000. Però, només entre els anys 1950-1970, van sumar 1.200.000. Avui, el nombre de residents a Catalunya que han nascut a d'altres parts d'Espanya, sobrepuja els dos milions i, amb els seus fills, sumen al voltant del 40 per cent de la població catalana.

Es natural, per tant, que la possibilitat d'un enfrontament entre la població de Catalunya, a partir del lloc de naixença o de la llengua materna dels seus membres, preocupi i sigui abordada com un perill potencial al qual cal barrar el pas des d'ara amb decisió.

Això exigeix, en primer lloc, que els partits, sindicats i les altres forces democràtiques de Catalunya, i els catalans d'origen en general, defensin

(passa a la pàgina 8)

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

GUANYAR LES ELECCIONS

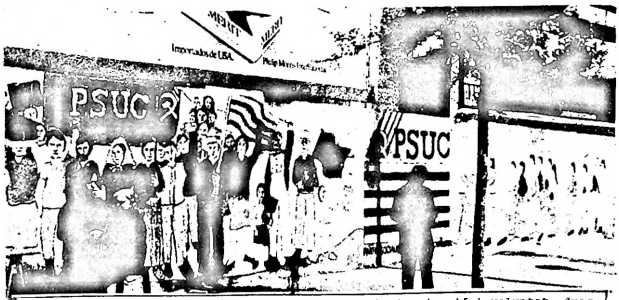

Si, per ara, no tenim plafons publicitaris, tenim imaginació i voluntat, dues coses essencials per guanyar les eleccions. A la foto, un mural del PSUC a Barcelona (Mallorca-Rogent)

CANDIDAT PER LLEIDA
PERE ARDIACA
(PÀGINA 5)

L'ESPECTRE DE LERROUX

(ve de la primera pàgina)

decididament el criteri segons el qual *"són catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya"*, és a dir, el criteri que ni avui ni demà no s'accepta ni s'acceptarà cap forma de discriminació en allò que es refereix als drets de ciutadania dels immigrants. Però també cal proclamar rotundament que entre els drets dels immigrants hi ha i hi haurà el de conservar la seva ciutadania original, la seva llengua i la seva cultura, i que els seus fills puguin,si ho prefereixen, rebre ensenyament en la seva llengua materna, en escoles públiques on el català serà una assignatura voluntària. I, sobretot, les organitzacions democràtiques catalanes han d'aplicar *quotidianament*, en la seva activitat, aquest criteri de no discriminació.

Al ple del Comitè Central del PSUC del setembre de l'any passat, després de saludar l'èxit del llavors recent míting de commemoració de l'onze de setembre a Sant Boi, assenyalàvem que n'era una mancança que no hagués *"parlat també un obrer immigrant que, en castellà o en català amb accent andalús o aragonès, hagués dit, com a portaveu dels* nous *catalans, el mateix que va dir Jordi Carbonell"*.

Els immigrants o nous catalans no solament han de ser iguals en drets als catalans d'origen, sinó que ho han de semblar.

En aquest sentit, el PSUC, partit nacional català per excel.lència a partir del seu origen, de la seva història, de la seva política i dels seus objectius finals, predica amb l'exemple. Gairebé el quaranta per cent dels seus militants són nous catalans, és a dir, immigrants. Al Comitè Central del PSUC, de 77 membres, 51 són nascuts a Catalunya i 26 a d'altres zones d'Espanya. Però dels nascuts a Catalunya són fills d'immigrants 22, dels quals 21 parlen correntment en català. I només vuit dels 77 membres del Comitè Central no parlen català.

Aquestes dades mostren com el PSUC és -per la seva composició- el més nacional dels partits catalans si hom accepta de veritat el criteri que *"són catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya"*, i com contribueix a fondre en el poble de Catalunya els treballadors immigrats.

Per barrar el pas des d'ara al perill neo-lerrouxista cal, endemés, que les forces democràtiques catalanes manifestem amb claredat que l'autonomia i el dret a l'autodeterminació que propugnem per a Catalunya són consubstancials i component indispensable de la construcció d'una Espanya democràtica, basada en la unió voluntària i fraternal de les nacions, països i regions que la formen. I que la Catalunya democràtica per la qual lluitem propiciarà i prestarà suport a una política tendent a la liquidació dels feridors desequilibris regionals actuals,una política que tendeixi a proporcionar feina, cultura i condicions de vida dignes als habitants del conjunt de les comarques i regions d'Espanya, compreses les de la Catalunya pobra, la qual cosa suposarà liquidar l'origen de l'emigració i esdevindrà un fre al creixement monstruós de Barcelona i del seu cinturó industrial.

Aquesta política -i la llibertat i igualtat de drets per als immigrants- comportarà, demés a més, en dues generacions a tot estirar, la fusió natural dels immigrants en el poble de Catalunya.

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

PODRIA HAVER ESTAT PITJOR

(ve de la primera pàgina)

del tot i menys encara l'oposició. I no solament per l'anàlisi d'unes mesures que es pretenen purament tècniques des del poder, sinó, sobretot, perquè aquestes mesures, que, de fet, tendeixen a ajudar a un resultat electoral favorable a la dreta, es promulguen quan encara no hi ha al país les condicions mínimes per a unes eleccions veritablement lliures. Sense la llibertat de tots els presos - de tots-,sense la legalitat de tots els partits -de tots-, sense la dissolució de l'aparell del Movimiento i l'efectiva neutralitat política de l'Administració pública no és possible parlar d'eleccions autèntiques, qualsevol que sigui el contingut de les normes electorals.

Però les normes han estat aprovades i convé referir-s'hi. Per assenyalar, d'antuvi, alguns aspectes positius: la inelegibilitat de les persones que ocupen càrrecs en l'administració pública, el fet que les llistes siguin tancades i bloquejades (és a dir, que caldrà votar una llista completa, sense variar l'ordre dels candidats ni combinar els candidats de diferents llistes) i la referència dels percentatges mínims a la circumscripció electoral i no pas al conjunt de l'Estat (la qual cosa facilita l'accés al Congrés de Diputats de representants de partits de les nacionalitats i regions).

Però també per subratllar, després, una colla d'insuficiències i limitacions que poden desfigurar i desfiguraran sens dubte el mapa electoral.

- No podran votar ni ser votats els joves menors de 21 anys (més de 120.000 a la circumscripció de Barcelona).
- El sistema electoral previst no respecta el principi d'igualtat de vot en el sentit de la relació habitants-escons. El vot de Sòria i Guadalajara, per exemple, té més valor que el de Madrid i Barcelona.(Sòria tindrà un diputat per cada 37.962 habitants, Guadalajara un per cada 49.464, Barcelona un per cada 129.878 i Madrid un per cada 127.488).
- L'absència dels partits polítics a les juntes de cens provincials i de zona, la qual cosa contradiu la proclamada igualtat d'oportunitats i pot entrebancar el correcte funcionament del procés electoral.
- La durada de la campanya electoral és només de tres setmanes, i això és clarament insuficient a causa de la manca d'informació política i la nul.la pràctica electoral democràtica durant els darrers 40 anys. Això és més greu si tenim en compte que, de fet, la campanya electoral ja ha començat sense que, per ara, es puguí parlar, per exemple, d'utilització equitativa dels mitjans oficials de comunicació (especialment la TVE). Més aviat tot el contrari. Com ha escrit Enric Sopena al "Diario de Barcelona", *"tres setmanes no esborren 40 anys de manipulacions i silencis"*.

Tot plegat, és clar, a partir de les referències que tenim, que es podran corregir i matisar quan es faci conèixer la Llei Electoral.

Si més no, la normativa electoral exigeix plantejar amb urgència l'obtenció d'un "minimun" democràtic. Un "minimum" que comprengui, com hem dit, llibertats plenes i, especialment, la legalització de tots els partits.

Avui o demà, les normes electorals esdevindran llei. I això vol dir el senyal de sortida formal, el tret de començament de la cursa. Una cursa que acabarà segurament la primera quinzena de juny i a la qual el PSUC concorre amb moral de victòria. Sense esperar que els controladors de la prova deci deixin sobre l'homologació del maillot o de les sabatilles que portem i amb els quals saltem a la pista. I no pas per romandre a la vorada esperant que els altres facin la primera volta.

VOLEM

L'ESTATUT

EL CONSELL PROVISIONAL DE LA GENERALITAT

Ens estem acostant al moment decisiu per institucionalitzar les aspiracions del poble de Catalunya, a l'hora de saber traduir les reivindicacions de les llibertats nacionals de Catalunya en fórmules concretes de poder polític. I la fórmula més realista i, per tant, més positiva per a Catalunya és la proposta rellançada en el darrer ple del Comitè Central del nostre partit, d'anar cap a la creació del Consell Provisional de la Generalitat.

En el II Congrés del PSUC, l'any 1965, es proposà a les altres forces polítiques democràtiques catalanes concretar unitàriament la lluita per les llibertats de Catalunya al voltant de la reivindicació de "les institucions i els principis de l'Estatut d'autonomia de 1932", per anar avançant, en el marc d'aquesta reivindicació, cap a la creació del Consell Provisional de la Generalitat. D'una banda, els principis i institucions de l'Estatut de 1932 definien el marc de la reivindicació. D'una altra, el Consell Provisional era la fita concreta a assolir com a darrer instrument de canvi cap a la institucionalització de l'autonomia de Catalunya.

Avui som ja al moment de pensar concretament en aquesta institucionalització. De la mateixa manera que estem lluitant per aconseguir un vertader procés constituent a l'Estat espanyol que permeti liquidar les darreres institucions franquistes i restablir una democràcia plena, igualment, i en el mateix combat hem d'aconseguir el restabliment de l'autonomia política per a Catalunya. Hem d'estendre per tot el poble de Catalunya aquesta reivindicació, la de l'autonomia política, la de l'Estatut de 1932, perquè sense una amplíssima mobilització, dins la campanya de "Volem l'Estatut", no hi ha cap possibilitat d'aconseguir-ho. Les forces polítiques de Catalunya estan participant en el procés negociador a nivell d'Estat, en la "Comissió dels Nou", representant amples sectors populars mobilitzats en exigència de l'amnistia i les llibertats. Doncs igualment, ara, amb el ple suport del poble de Catalunya i de les forces democràtiques de tot l'Estat espanyol, hem de conquerir l'autonomia de Catalunya.

Es per això que avui ja no es pot acceptar el camí de la creació de l'"Organisme Consultiu" del senyor Tarradellas. Aquest organisme és un instrument utòpic i no operatiu en tant que ens aïllaria de tot el procés d'avenç democràtic a l'Estat espanyol, en tant que no incloiria totes les aspiracions del poble de Catalunya i les forces que avui les representen, i en tant que no serviria en el moment de negociar, executar i imposar les nostres exigències col.lectives.

La creació del Consell Provisional de la Generalitat és avui l'única alternativa viable. Es l'alternativa a adoptar per part de les forces polítiques catalanes que, tot acceptant els principis de l'Estatut de 1932 com a base de la nostra reivindicació, estiguin d'acord en treballar unitàriament per donar una sortida real a les aspiracions del poble de Catalunya. Es tracta de forjar un acord unitari per poder crear una candidatura unitària per a les eleccions del Senat i per crear, en la mateixa línia, un instrument, com és el Consell Provisional de la Generalitat, que garanteixi, en el marc actual, la consecució de l'autonomia política per a Catalunya.

Un acord que faci possible la formació d'un organisme -el Consell Provisional- que,funcionant sota els principis de l'Estatut de 1932, sigui capaç de controlar a Catalunya l'actual procés electoral, i garantir-ne la puresa democràtica, i, un cop celebrades les eleccions generals, convoqui eleccions al Parlament de Catalunya.

El Consell Provisional de la Generalitat ha de ser l'expressió de la voluntat de les forces polítiques catalanes de vèncer les falses solucions proposades per la reforma de Suárez i Mayor Zaragoza i avançar-s'hi. El "Consejo General del Régimen especial para las cuatro provincias catalanas" atarda la solució de les aspiracions del poble de Catalunya. Aquestes aspiracions quedarien en mans de les Corts que, quan volguessin, sense cap pressa, fixarien les atribucions de Catalunya i elaborarien un estatut administratiu.

Nosaltres creiem que l'Estatut només el pot elaborar el Parlament de Catalunya, elegit pel poble català. Per això el Consell Provisional de la Generalitat, nascut de l'acord polític de totes les forces a partir de la mobilització del poble de Catalunya i dins el marc de negociacions i suport de les forces democràtiques de l'Estat, servirà per garantir la consecució de l'autogovern i per convocar el poble de Catalunya a expressar la seva voluntat autonòmica en unes eleccions al Parlament de Catalunya.

RAFAEL RIBÓ

EL MAPA «ULTRA» DE CATALUNYA

Gavà, Sant Boi, Castell del Remei, Joanetes, Roses, Esparreguera i Sant Adrià de Besòs són punts de referència del mapa "ultra" de Catalunya. "Cambio 16" denúncia l'existència en aquestes localitats de camps de tir clandestins o de centres de reunió habituals del bàndol dels assessins. ¿Caldrà esperar més morts per començar a endegar una investigació a fons de les trames negres al nostre país?¿Serviran de tan poc les denúncies com han servit fins ara, després de mesos i mesos de llistes de noms i de llocs desvetllats per una part de la premsa? El vell policia-torturador Conesa, elevat a la categoria de James Bond a l'espanyola per les últimes informacions oficials sobre els responsables dels últims assassinats i actes terroristes de Madrid, n'hauria de prendre nota. No fos cas que la teoria del "ajuste de cuentas"que ha fet servir per "explicar" la massacre d'Atocha pogués ser utilitzada demà per explicar també d'altres episodis dramàtics de

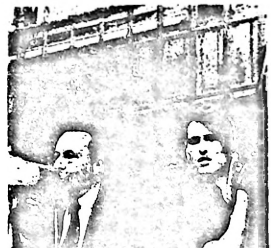

l'estratègia de la tensió. Aquest cop a Catalunya.

En tot cas, tornant a la massacre d'Atocha, no ens resistim a publicar una foto que ha passat per les portades dels diaris i revistes: Carlos García Julió, un dels assassins, al costat de Blas Piñar.¿Un simple "ajuste de cuentas"?

REUNIÓ DELS CANDIDATS A LES PROPERES ELECCIONS

LA CAMPANYA DES D'ARA MATEIX

Llançar-se a la batalla electoral com si ja fóssim legals, contrarestar els molts obstacles i múltiples desavantatges amb què anirem a les eleccions, desenvolupar la màxima activitat i el màxim entusiasme; vet aquí l'esperit imperant en la reunió de candidats del PSUC que tingué lloc el passat dia 17.

Gregori López Raimundo qualificà la reunió de singular: *"Fa uns anys, difícilment podríem creure que aniríem a unes eleccions." "La tàctica dels nostres enemics i del govern és retardar al màxim la nostra legalització... Sobre qualsevol altre partit, tenim l'avantatge d'haver designat els nostres candidats, de ser el partit més nombrós."*

Encara que el període electoral agafarà només tres setmanes, cal fer campanya des d'ara. Cada candidat, cada comissió electoral, cada organització del Partit ha de prendre una postura ofensiva que ens ha de portar ja, en aquests moments, a la realització d'una gran quantitat d'actes, petits i grans, a la difusió de la nostra propaganda i a anar porta per porta. Això sense oblidar un element encara importantíssim, fins que no s'esgoti el termini, com és la revisió del cens.

MANIFESTOS ELECTORALS ARREU

La comissió electoral central informà de la propera distribució, en grans quantitats, del manifest electoral general del PSUC. També s'estan confeccionant manifestos sectorials sobre l'ensenyament, la sanitat, la joventut, el camp, les dones... Aquests manifestos es passaran a les organitzacions, però cada comitè comarcal, de localitat i de sector ha de fer el seu propi manifest electoral que plantegi la problemàtica de la comarca, localitat, zona o lloc de treball. Cal pensar també en un pla de mítings.

La reunió de candidats valorà la nova llei que regula les eleccions, de la qual parlem en aquest mateix número de "Treball". Cal subratllar, però, que, sobre una hipòtesi d'abstencionisme i de llistes concursants, el nombre de vots per sortir elegit per Barcelona pot oscil.lar entre els cinquanta-cinc mil, dinou mil pel que fa a Girona, disset mil a Lleida i vint mil a Tarragona.

LES FINANCES

Les finances són un element fonamental de la campanya. La llei preveu una subvenció als partits, a posteriori, d'acord amb el nombre de vots obtinguts; però calen els diners abans de la campanya. Per això, el PSUC emetrà setanta-cinc mil bons de 50 pessetes i vint mil de 500. La meitat del que s'obtingui amb els bons passarà a nodrir les caixes locals i l'altra meitat a la comissió central. Es pensa també en obrir una subscripció pública d'ajut a la campanya del PSUC. No cal dir que les organitzacions del Partit hauran de desenrotllar iniciatives pròpies per contribuir al finançament de la campanya.

El PSUC s'està preparant per a l'acció més revolucionària del moment: les eleccions, moviment de masses fonamental en el camí de la ruptura democràtica. A cada districte electoral s'està muntant una oficina electoral des d'on s'informarà, on es podrà anar a recollir el material de la campanya, etc. Equips de teatre, de cinema, de cançó, estaran a disposició de la campanya.

La caravana de les eleccions s'ha posat en marxa: il.lusió, dedicació, entusiasme, imaginació i efectivitat no hi poden faltar.

JOAN SANJUAN

LA REVISIÓ DEL CENS

LLISTES NETES

La revisió del cens és un element importantíssim de la campanya electoral. La possibilitat de revisió contínua oberta per a les poblacions de més de 50.000 habitants, la qual cosa permet de continuar-hi treballant en localitats com Barcelona, Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Sabadell, Terrassa, Cornellà, Mataró, etc. Però fins i tot allà on ja ha caducat el termini de comprovació de les llistes es pot aconseguir una pròrroga a través de la negociació i de pressions, per tal d'insistir entre la població.

No té res d'estrany que nosaltres siguem els més interessats que les llistes del cens estiguin netes. En primer lloc, hi ha un interès perquè tothom pugui exercir un dret democràtic com és el vot; però, de més a més, és entre la classe treballadora que nosaltres obtindrem més vots. I aquesta classe es nodreix de la majoria dels immigrats, que són els qui, a causa de canvis de residència, més falten a les llistes.

A Barcelona s'ha aconseguit que les llistes s'exposin per districtes i de forma ininterrompuda. En alguns llocs les organitzacions del PSUC han pres iniciatives força interessants. En el cas de Mollet, una caravana de cotxes amb pancartes del PSUC es passejà tot un matí d'un diumenge per la localitat, amb un altaveu per on es cridà als veïns a revisar el cens. Es repartiren fulls on s'explicava com calia fer-ho. En altres llocs s'ha aconseguit treure les llistes al carrer per tal de facilitar la revisió. I a molts barris de Barcelona, a Terrassa i a altres ciutats catalanes, els companys han posat cartells o han repartit fulls explicatius als ciutadans.

La campanya electoral ja ha començat

COMUNICAT DEL COMITÈ EXECUTIU

L'AMNISTIA ES INDISPENSABLE

El Comitè Executiu del PSUC, reunit avui, divendres, ha examinat la situació política i ha acordat:

1r. Valorar positivament l'ampliació de les mesures de gràcia acordades pel govern i reiterar, al mateix temps, que l'amnistia total és indispensable per a la normalització de la vida política i molt especialment al País Basc.

2n. Constatar que les normes electorals aprovades pel darrer consell de ministres recullen una part de les exigències de l'oposició i exigir novament la legalització de tots els partits, la dissolució de l'aparell del Movimiento i de les altres institucions franquistes i el compliment de totes les condicions necessàries per a la realització d'unes eleccions lliures.

3r. Ratificar el suport del Partit a la Comissió dels Nou i a la participació en ella de les forces polítiques catalanes, així com les propostes de candidatura única de l'oposició democràtica per al Senat i de Consell Provisional de la Generalitat, formulades pel darrer ple del Comitè Central.

4t. Protestar enèrgicament per les repetides prohibicions d'actes del PSUC i d'altres partits i sindicats, arreu de Catalunya, i especialment a Girona, i exigir la dimissió del governador civil d'aquesta "província", Armando Murga, responsable de la sistemàtica repressió que s'exerceix sobre el Partit.

5è. Reiterar la decisió del PSUC de donar ple suport a la constitució d'un sindicat autònom de l'ensenyament, a partir dels moviments sindicals específics d'aquest sector, i cridar tots els militants del Partit a complir els acords del Comitè Central en aquest sentit, tot evitant actitude avant guardistes que atemptin contra el caràcter unitari, de signe progressiu, que, de sempre, ha caracteritzat aquest sector.

Barcelona, 18 de març de 1977

PARLA EL CANDIDAT PER LLEIDA

ARDIACA: ACTUEM COM SI FÓSSIM LEGALS

Pere Ardiaca i Martí va néixer a Balaguer, en una família pagesa, el 29 de juny de 1909. El 1926 es traslladà a Barcelona. Hi va treballar de pintor de la construcció i hi va conèixer el moviment obrer. Havent emigrat a França, el 1929 va adherir-se al Partit Comunista Francès. Retornà a Catalunya pel gener del 1931 i, després d'una breu estada al Bloc Obrer i Camperol, ingressà al Partit Comunista de Catalunya. Representant aquest partit, va formar part del Comitè d'Enllaç que va precedir la fundació del PSUC i en va ésser designat membre del primer Comitè Executiu. Detingut a Barcelona pel desembre del 1962, ha complert més de vuit anys de presó. Actualment, ha estat designat candidat del Partit per la circumscripció de Lleida.

- D'antuvi, al PSUC li posen les coses molt difícils en aquestes eleccions. Encara no és legal, i se li prohibeixen gairebé tots els actes. ¿Com influirà aquesta dificultat en la vostra campanya?

- Es cert. Es vol impedir que els comunistes participem en aquestes eleccions o, si més no, fer que no hi puguem participar en les mateixes condicions que els altres partits. No cal dir que això ens perjudica seriosament. Tanmateix, la nostra participació s'ha convertit en una qüestió clau de la lluita per la democràcia. Per això el PSUC, tots els militants, ens hem posat a actuar com si ja fóssim legals. Aquesta actitud, la solidaritat més o menys activa de les altres forces d'oposició i l'audiència que trobem en la classe obrera, la pagesia i el poble en general acabaran per imposar la nostra legalitat i la nostra participació.

- ¿Es tracta de reivindicar les grans qüestions com l'amnistia, l'Estatut i la llibertat sense exclusions o d'anar amb un programa propi?

- Com que les grans qüestions a què et refereixes encara no s'han aconseguit, continuen al centre de la lluita per la democràcia, pas imprescindible per a plantejar-se la construcció del socialisme. Per això proposem a tots els partits de l'oposició d'anar a les eleccions amb el mateix esperit unitari amb què hem actuat per acabar amb la dictadura franquista. Creiem que no ens hem de combatre mútuament i que hem de centrar-nos, tots plegats, en el definitiu desmantellament del franquisme i la plena consecució de l'amnistia, la llibertat sense exclusions i l'Estatut. Això es pot concretar en una candidatura unitària per al Senat i amb la formació d'un Consell Provisional de la Generalitat. L'acord de l'oposició catalana i el suport del conjunt de l'oposició espanyola ho fan possible i, si més no, es podria emmarcar des d'ara en un acord per fer que les pròximes Corts, com ja gairebé tothom preveu, siguin unes Corts constituents.

- Parlem de Lleida. Fa uns anys, quan la pera llimonera i altres fruites, semblava una terra amb molt de futur. Això s'ha acabat? Què passa realment?

- La veritat és que sota el franquisme, les comarques de Lleida s'han despoblat i la mitjana d'edat dels pagesos passa de cinquanta anys. Això és molt greu i no solament per a l'agricultura. Els pagesos de la Terra Ferma han lluitat, han anat canviant de productes, s'han mecanitzat i, tal com dius, quan semblava que la fruita era la salvació, de cop, pot ésser la seva ruïna. Els monopolis, promoguts pel franquisme i ajudats per la corrupció inherent, hi han caigut a sobre com corbs i són ells que hi xuclen grans beneficis en comercialitzar-la, tant cap a l'interior com cap a l'exterior. Per mantenir cars els preus als consumidors restringeixen la compra i fan que una gran part de la fruita es podreixi als arbres. Així, a més a més, la paguen més barata als agricultors. Els pagesos necessiten alliberar-se dels monopolis i dels organismes oficials. Necessiten els propis sindicats i les pròpies cooperatives. I per això els cal, de totes totes, la llibertat.

- Quins són els dos o tres problemes més greuixuts, breument explicats?

- En primer lloc, l'agricultura i la ramaderia. Pel bé de tot el poble de Catalunya, cal retornar-los la prosperitat. Els tractors a les carreteres han demostrat suara la gravetat dels problemes del camp i la necessitat urgent de resoldre'ls. En el Congrés de la Unió de Pagesos, els de tot Catalunya clamaren "Volem viure de la terra!" Cal canviar moltes estructures actuals, cal una orientació clara sobre la rendibilitat dels productes, garantir preus remuneradors i assegurar la participació real i directa dels pagesos en totes les decisions referents al seu treball i al seu futur. D'altres problemes greus fan referència sobretot a la netedat de les aigües del Segre, a les urbanitzacions de les ciutats, a les vies de comunicació, a la defensa del patrimoni cultural i dels habitants de les zones turístiques. D'altra banda, en moltes de les poques fàbriques, els obrers treballen en pèssimes condicions. La llibertat sindical i el dret de vaga els són tan necessaris com el pa que mengen.

- Quin paper jugaran a Lleida Viola i d'altres franquistes?

- Home, ara ho prometen tot: la carretera del Doll, el canal de Balaguer, la canalització del Segre, urbanitzacions, etc. Però estan tan acostumats a manar sense que se'ls pogués replicar que diuen que ho faran encara que no ho vulguin els interessats; si us plau per força. Crec que la gran massa pagesa, els professionals, la gran massa de la població i, no cal dir-ho, els obrers els donaran la rèplica que es mereixen i que s'han guanyat en quaranta anys que han fet el que han volgut: enriquir-se a les costelles dels altres.

- Esperançat?

- Sí, molt. El PSUC compta ja amb un bon nombre de militants, dones i homes, amb un gran esperit de sacrifici en la defensa dels interessos de les masses treballadores del camp i de la ciutat. Juntament amb ells, els quatre candidats recorrerem les comarques, explicarem la situació i proposarem solucions immediates i opcions de futur. Anem a les eleccions ben convençuts que, amb la campanya electoral, que per nosaltres ja ha començat, farem gran el partit i aconseguirem que triomfin la llibertat i la democràcia.

CONTRA LA SUPRESSIÓ DE LES FESTES

El nou calendari laboral que s'ha tret de la mànega el govern està aixecant un clam de protesta que, ben segur, els seus autors no preveien.

Es comprèn. Suprimir sense més ni més una colla de festes, establertes des de fa molts anys és alterar, en perjudici dels treballadors, unes condicions de treball. Enguany s'haurà de treballar més hores sense que això comporti cap compensació econòmica o d'altra mena i, sobretot, sense que s'hagi pactat prèviament amb els qui n'han de patir les conseqüències. De més a més, entre les festes esborrades tranquil.lament d'un cop de ploma n'hi ha quatre que tenen un pregon arrelament popular a Catalunya i que -¿on és la "vocació europea" dels nostres governants actuals?- son també tradicionals a gairebé tots els països d'Europa: els dos dilluns de Pasqua, Sant Joan i Sant Esteve. Es un atac a la classe treballadora i, també, un acte de menyspreu per a Catalunya.

La reacció contra aquesta mesura és, com hem dit, general. Els sindicats, les associacions de veïns, centres culturals populars, el Consell de Forces Polítiques... tothom rebutja la supressió de les festes tradicionals i n'exigeix el manteniment.

No és pas suprimint festes d'arrel popular com es revitalitzarà l'economia, senyors del govern!

vida del partit ★ vida del partit

LES SETMANES I QUINZENES DEL PARTIT

ARA, A BADALONA

Avui comença a Badalona la "quinzena" del Partit. De fet, la secció centre, de les sis que té l'organització local, es va avançar. Va preparar l'acte "Una opció democràtica per al Centre de Badalona". Hi havia de parlar en Jordi Solé-Tura; però hi va haver prohibició.

Cada secció organitzarà, al seu barri, presentacions públiques del PSUC, amb la presència de companys del Comitè Local i de Pere Soto, candidat del PSU a les eleccions, que és de la comarca. Durant la quinzena, que acabarà el 2 d'abril, s'inauguraran tres locals, un al barri de Sant Roc, un altre a Llefià i el tercer a Sistrells. S'hi convidarà tots els veïns del barri. Per al dia 1 d'abril s'ha organitzat un míting al camp d'esports del Joventut. Hi parlaran Gregori López Raimundo, Pere Soto, el secretari polític de Badalona, Artur Pousa, i els companys del Comitè Local Joan Gómez Alba i Marisa Mas.

Gairebé cada dia es vendrà premsa del Partit. Es repartiran 25.000 tríptics. Està previst fer "murals". Amb invitacions repartides a mà, es faran presentacions del PSUC a treballadors de la construcció, químiques, metall, arts gràfiques, als ensenyants, i una conferència sobre militància de cristians al Partit.

El cost econòmic ha estat avaluat en unes cant mil pessetes, que sortiran d'una colla d'iniciatives: rifes, festes, venda de clauers i altres objectes i un recital d'una cantant catalana.

★★★

Malgrat les dificultats governatives, especialment a les comarques gironines, on han estat detinguts 42 militants del PSUC que venien al carrer les nostres publicacions, sorgeixen a tot Catalunya conferències, mítings i actes del Partit. Aquesta setmana voldríem destacar-ne els següents:

MITING AL PRAT DE LLOBREGAT.- Dintre de la quinzena del Partit, tingué lloc un míting el dia 12 al Casal de la Cultura del Prat, amb intervenció dels membres del Comitè local que van fer la seva presentació pública. En nom del Comitè Executiu va intervenir-hi Cipriano García. El dia 13 fou inaugurat el local del Partit.

★★★

MITING A SABADELL.- El dia 12 ha tingut lloc un gran míting adreçat a la població de les barriades de Merinales, Cifuentes i Via Alexandra, organitzat per la federació Oest de Sabadell.

Hi assistiren més de 800 persones. Van prendre-hi la paraula la companya Agnès Vega, que desenvolupà la problemàtica de la dona, el company Francesc Morante que parlà sobre el moviment obrer, el responsable de la Joventut Comunista que ho féu sobre el problema de la joventut, la companya Ramona, responsable del PSU de la barriada de Merinales, Celestí Sànchez, responsable polític del Comitè local de Sabadell, que intervingué sobre el PSU i les eleccions i el company Francesc Trives, membre del Comitè Central i candidat a diputat en les properes eleccions, que va abordar el tema de la lluita contra el neolerrouxisme i el partit de masses. Va presidir l'acte el company Josep Cerezo, responsable polític de la Federació Oest de Sabadell del PSUC.

Totes les intervencions foren entusiàsticament aplaudides i especialment els visques al PSU, Dolores a Madrid! i l'exigència del dret de vot als 18 anys. Un dels resultats magnífics d'aquest acte ha estat el fet d'haver assolit l'ingrés de 30 nous afiliats al Partit.

RODA DE TER.- A Roda de Ter(Osona), amb l'assistència de 300 persones, hi hagué el 13 de març el primer míting del PSUC. El dia abans havia estat prohibida, per cinquena vegada!, una conferència de Josep Solé i Barberà a Centelles. Intervingueren al míting de Roda quatre companys de la comarca sobre els problemes dels treballadors, de les dones, dels joves i dels intents neolerrouxistes, i el company Joan Busquet membre del Secretariat, que va cloure l'acte.

QUINZENA DEL PARTIT A TIANA.- L'agrupació de la localitat de Tiana (Maresme) del PSUC, va organitzar recentment la seva "quinzena del Partit". Més d'un centenar de cartells del partit engalanaren les parets de la petita vila. La premsa del partit fou repartida profusament entre els veïns. La quinzena va acabar amb la presentació pública del partit a la vila. L'acte tingué lloc a la sala de juntes del sindicat de pagesos (el verticalista, l'"Hermandad"). La presentació fou feta per Ramon Vila, Assumpció Reyes, Josep M. Vinyes i Enric Canals.

Cal remarcar que a l'entrada del local, l'Ajuntament va destacar dos membres de la Policia Municipal local, amb la finalitat de preservar qualsevol provocació aliena a l'esperit de la presentació. Com diria Quico Pi de la Serra, "la policia està al servei dels ciutadans" o si més no aquell dia va ser-ho...

ASSEMBLEA A SANT GERVASI

El dia 11 de març, més de tres-centes persones, convocades a cau d'orella, assistiren a un acte organitzat per la agrupació del PSUC a Sant Gervasi (Barcelona). Antoni Gutiérrez Díaz explicà per què i com els comunistes anem a les eleccions. (Foto "Treball")

L'EXPLOSIÓ DE LES MINES DE FÍGOLS

UN FISCAL PRESTIDIGITADOR

El 3 de novembre de 1975, una explosió de grisú a les mines de Fígols arrencà de la vida trenta minaires i trasbalsà de dolor l'Alt Berguedà i tot Catalunya. De dolor i de còlera, perquè en els orígens de la tragèdia aflorava, clara com la llum del sol, la responsabilitat criminal dels directius de "Carbones de Berga, S.A.". Les denúncies dels treballadors i una tolla de reports tècnics ho abonaven. El jutge instructor de Vic va processar quatre persones: el director, el cap de l'explotació, el cap de l'interior de la mina i un facultatiu. Que els indicis de culpa pesaven prou ho prova el fet que la defensa dels processats no pensés ja en l'absolució i demanés tres anys i un dia de presó. El jutge va concloure el sumari el passat gener i el va passar a l'Audiència Territorial.

Si retornem ara aquest fet a l'actualitat no és pas perquè pensem que s'hagi oblidat ni per demostrar com mata la miserable gaieria -les instal·lacions de seguretat costen calers- o la inadmissible negligència de molts capitalistes. Per això trobaríem exemples de fa una hora, o un minut. En tornem a parlar perquè ara, fa un parell de dies, se'ns ha renovat la còlera. El fiscal de la Secció Tercera de l'Audiència ha rebaixat la petició fins a dos anys i sis mesos per tal de poder aplicar l'indult del 25 de novembre de 1975 i sobreseure la causa. Ja no hi haurà judici oral, que hagués pogut esclarir no solament la responsabilitat dels processats (o responsabilitats més altes, potser, aquí trobaríem l'ou amagat) sinó moltes boires que ocultan, i ara ocultaran definitivament, les circumstàncies de l'accident.

El senyor fiscal, en retallar la petició a la mida justa de l'indult, ha fet un joc de mans que no aplaudirem pas. Perquè no ens agrada la prestidigitació amb coses tan serioses com la justícia i perquè, endemés, com a prestidigitador el fiscal és molt dolent: se li veu la trampa. No serveix per al circ i menys encara per a la justícia. Ni fiscal ni prestidigitador.

EL CREIXEMENT DEL PARTIT A SABADELL

TRIVES: LES ARRELS, ENTRE EL POBLE

Sabadell destaca, els últims mesos, per una activitat política remarcable, per lluites obreres i populars de gran envergadura i per un creixement espectacular del PSUC. Hem volgut parlar de tot això amb el company Francesc Trives, responsable polític del Comitè Comarcal del Vallès Occidental (constituït formalment ahir), que figura a la llista de candidats del PSUC a les eleccions per al Congrés de Diputats per la circumscripció de Barcelona.

Francesc Trives, un treballador de la construcció, de 32 anys, que viu a Sabadell des del 1968 quan va arribar d'Alacant, la seva terra natal, és un dels milers de treballadors que han poblat el Vallès, durant la dècada del "desenvolupament", a la recerca d'un mitjà de subsistència.Trives ja militava al Partit Comunista d'Espanya i, en arribar a Sabadell, es va integrar a les files del PSU de Catalunya. Reconeix, però, que aleshores el partit encara era *"el de la perifèria de Sabadell"*, el dels barris obrers immigrats, format en gran part per treballadors procedents del PC d'Espanya. Era un partit de pocs militants, *"uns vuitanta"*, gairebé tots andalusos. Però, precisa en Trives, era ja *"el partit amb més prestigi entre la classe obrera de Sabadell"*. I, de fet, el paper dirigent jugat pel PSU en les grans accions obreres dels anys 71, 72 i 73 a la ciutat, on es van registrar importants lluites a la construcció, al metall i a d'altres rams, s'entenen per aquest arrelament proletari dels anys seixanta. Companys com Ramon Fernàndez, Francesc Morante, Antoni Gonzàlez, Jeroni Vàzquez i d'altres eren ja aleshores, malgrat la repressió, coneguts als principals barris obrers de Sabadell.

Aquesta virtut de ser un partit essencialment obrer expressava, però, al mateix temps, una deficiència. El partit estava mancat d'una presència activa militant, dirigent, en el centre de la ciutat, en tot el teixit de capes populars no monopolistes que constituei xen també un camp de treball i de preocupació per als comunistes. El PSU havia tingut a Sabadell una gran audiència entre els treballadors catalans durant la segona República. Molta gent recorda, encara avui, en Moix, el qui fou president del PSUC fins a la seva mort l'any 1973 i que es va formar en el combat revolucionari com a dirigent de la classe obrera del Vallès. La repressió, però, havia estat molt forta i el partit d'aquells anys havia quedat reduït a un nucli molt clandestí, que es reunia al voltant del company Xinxó.

Trives recorda que l'any 1973, després de les vagues de la construcció, el comitè local es va proposar entrar en contacte amb *"el Sabadell autòcton"*. I és així com, a partir d'una integració d'aquests antics companys i de l'ingrés col.lectiu d'un grup de joves -el "Grup Socialista"- el PSUC passà a consolidar les seves posicions entre totes les capes populars de la ciutat, va enfortir la seva organització entre els treballadors immigrats i va desenvolupar-la entre professionals, estudiants, petits comerciants.

"La vaga general de febrer de 1976 no hauria estat possible sense aquesta penetració profunda del Partit entre totes les capes populars sabadellenques", precisa en Francesc Trives. I explica com l'acció dirigent de la classe obrera, a partir de les fàbriques i dels barris proletaris, va trobar un ressò al centre de la ciutat.

MÉS DE 1.000 MILITANTS

La gran habilitat política amb què es desenvolupà la vaga general, la capacitat de combinar l'assemblea general amb les assemblees de CCOO,la intel.ligència en saber replegar-se a temps tot imposant i negociant la llibertat dels detinguts, van tenir conseqüències decisives per a la vida del partit. Poc temps després es va celebrar una assemblea de dos-cents quadres en la qual es va decidir posar l'accent en *"l'organització del PSUC a les grans empreses"*.

Quins han estat els resultats d'aquesta política?

El PSUC ha distribuït ja uns mil carnets a Sabadell. Té una presència destacada als principals rams de la producció. A la construcció, al metall, al tèxtil (i, amb menys incidència, a arts gràfiques,transports i serveis). Existeix una relació important amb petits comerciants *"que ajuden força el partit"* i, entre el jovent de Sabadell, la Joventut Comunista té més de quatrecents afiliats.

¿Els principals problemes derivats d'aquest creixement intens? Trives no dubta ni un instant a contestar: *"comprendre quina és l'autèntica situació política"*. Per exemple, no s'han fet encara presentacions públiques del PSU a les grans empreses *"malgrat que hi tenim organitzacions molt fortes"*. Trives opina que alguns companys no comprenen encara el caràcter del partit de masses. *"No entenen que al partit s'hi va per aprendre a ser comunista"*. El PSUC ha obert ja set locals. Es venen ja 4.500 exemplars de "Mundo Obrero". *"Però*, insisteix en Trives en un to crític i autocrític, *la premsa no es discuteix prou, encara no s'utilitza prou bé"*. Es venen també 1.500 exemplars de "Treball". En molts casos, les agrupàcions ja surten al carrer, diumenge, a vendre en públic els periòdics dels comunistes. A algun barri, com és ara el de Via Alexandra, es ven casa per casa. *"I la gent ens el paga..."*

Hi ha d'altres problemes. Per exemple, assenyala en Trives *"la manca de quadres femenins al partit"*. Però és clar que el PSUC ha aconseguit, a Sabadell, ser el partit de la classe obrera immigrada i catalana i ser, alhora, un partit amb incidència política a la ciutat. *"De fet*, ens diu en Trives, *la vaga general va ser la primera expressió d'aquesta capacitat de la classe obrera per jugar un paper dirigent de totes les capes populars."* Fets de dimensió ciutadana com la dimissió de l'alcalde Burrull, per la pressió popular, són el resultat de l'establiment de vincles estrets entre els barris perifèrics i el centre de la ciutat.

La setmana del partit, celebrada recentment, ha estat una primera ofensiva política per arribar als 3.000 militants que el comitè de Sabadell s'ha fixat com a objectiu a assolir abans del quart congrés del partit.

RAFAEL VIDIELLA ENTRE ELS COMPANYS DE CAN BARÓ

EN UN QUIOSC DEL PSUC

Rafael Vidiella saluda els companys de l'organització del PSUC de Can Baró, a Barcelona, davant d'una parada on venien públicament la premsa del partit i pòsters a la gent que passejava pel Parc Güell.

(Foto "Treball")

UN TEMA QUE DEMANA REFLEXIÓ

LA SINDICACIÓ DELS ENSENYANTS

En el si del Partit i, més enllà, en el moviment sindical, hi ha una rica i complexa discussió sobre la sindicació dels professionals en general i dels ensenyants en particular. Aquestes ratlles pretenen ser una aproximació al debat i, alhora, una invitació a bandejar el bizantinisme.

Esquemàticament, podríem definir la discussió de la següent manera: Els ensenyants, ¿s'han d'organitzar sindicalment de forma autònoma o cal que tinguin la seva organització sindical federada a Comissions Obreres? D'antuvi podem afirmar que l'anàlisi concreta del sector de l'ensenyament ens ha d'obligar, desapassionadament, a veure'n l'especificitat pròpia. Aquest sector té una problemàtica diferenciada dels sectors "clàssics" de la classe obrera fabril. Hem dit diferenciada; no pas contradictòria. Això comporta formes, en el camp sindical, que han de recollir tal especificitat i que s'han de traduir en unes determinades estructures.

La realitat, que és més tossuda que moltes teories, ens invita a la reflexió de quin ha estat el comportament dels ensenyants en les seves dues darreres i recents accions generals a escala de tot Espanya. L arribem a la conclusió que el conjunt d'aquests assalariats ha estat en moviment, en una gran acció col.lectiva per defensar els seus interessos econòmics, professionals, laborals i socials, a través d'unes formes estructurals unitàries que han tingut el consens majoritari dels treballadors de l'ensenyament. Aquestes formes estructurals no han estat pas -la realitat tossuda és així- expressió de les centrals sindicals de CCOO, USO o UGT, independentment que homes afins a aquestes hi hagin jugat un determinat paper. I aquestes centrals sindicals no tenen, diguem-ho, la mateixa correspondència pel que fa al sector de l'ensenyament que la que hi ha envers la resta dels treballadors.

Tornant al terreny concret, tal com jo ho veig, el moviment i les lluites dels ensenyants tenen les mateixes característiques que el nostre partit proposa al sindicalisme unitari i de nou tipus: contingut assembleari -per centres, claustres, zones, comarques...- i moviment socio-polític, ja que la vasta contestació ha abraçat des de les qüestions reivindicatives concretes fins a la formació cultural per als alumnes. Però, a més a més, ha estat i és un moviment *de classe*. D'una banda, han portat el moviment uns assalariats que, en llurs bases programàtiques, proposen avançar cap a la conquesta d'una societat socialista en la llibertat i, d'una altra, s'estava lluitant, de forma concreta, per l'hegemonia cultural, la qual cosa comporta un prenyat de "porcions de socialisme".

Si les inquietuds d'alguns companys són evitar l'economicisme d'aquests sectors, que no es resol necessàriament en aquestes accions, caldria que observessín que en aquestes lluites hi ha una consciència real molt concreta d'autèntics plantejaments classistes a partir de la seva experiència pròpia, que no determina, de cap manera, que sigui un calc integral de les posicions de classe dels altres sectors assalariats. Més encara: les posicions de classe vénen a partir de la lluita pròpia, no pas de l'ideologisme més o menys gratuït.

I si això que dic és així, sense ganes de pontificar, cal plantejar-se, tot seguit, si la nostra vocació és contribuir a la creació d'un sindicat de masses o no. La resposta, per òbvia, és sí. Un sindicat que aplegui la immensa majoria dels assalariats, en tota la seva diversitat, del sector i no pas dels que demostrin simpaties envers el nostre partit o envers una "porció" sindical, qualsevol que sigui, ja que constituirien una minoria, més o menys gran, però minoria al capdavall.

No hi ha, doncs, cap altra alternativa que el sindicat propi dels ensenyants, el sindicat unitari. *Un sindicat que sigui expressió natural d'allò que fins ara ha estat la lluita dels ensenyants* i no pas de posicions ideologitzades que parteixin d'altres fenòmens. Cal entendre que a les centrals sindicals en general, i a Comissions Obreres en particular, no se'ls demana cap "renúncia". Se'ls ofereix, a parer meu, que ajudin, que facilitin aquest procés de marxa cap a la constitució d'aquest sindicat unitari en benefici dels assalariats de l'ensenyament i del conjunt dels treballadors. Tot el que dic és fruit, també, de l'elaboració que a partir de les pròpies Comissions Obreres s'està fent de resituar la unitat sindical orgànica a través dels consells de caràcter unitari als centres de treball, els quals, obligadament, "correran" la seva experiència cap als rams de la producció i dels serveis.

Guanyar l'aposta del sindicat unitari en l'ensenyament és una cosa absolutament necessària, revolucionària. Un sindicat que no serà pas una "torre de vori" sense connexions amb la resta del moviment sindical. Ben al contrari, planteja un "pont suspès" cap al moviment dels treballadors que esdevingui expressió dialèctica, dinàmica, de l'aliança de les forces del treball i de la cultura.

JOSEP LLUÍS LÓPEZ BULLA

METRO: HAN GUANYAT LA VAGA SENSE FER-LA

No hi ha hagut vaga al "metro". Per a molts treballadors d'aquest servei públic, la decisió de signar el conveni -que els oferia 80.000 pessetes enlloc de les 96.000 que volien-, ha estat un error. Però l'assemblea va votar l'acceptació de l'oferiment de l'Ajuntament i no es va anar a la vaga.

Es interessant d'analitzar el procés unitari i democràtic que en tot moment ha presidit la lluita pel conveni. Assemblees massives, concentracions, manifestacions, milers i milers de "pegatines" pertot arreu, eren el testimoni visible d'un treball intens fet aquests darrers mesos per les forces sindicals, i sobretot per Comissions Obreres, per tal d'aconseguir la unitat dels treballadors enfront del seu conveni.

Però, de vegades, s'oblida que la vaga és un mitjà i no una finalitat per ella mateixa. Es fa una vaga per aconseguir al millor conveni possible. I el millor conveni possible ja s'havia aconseguit, segons la major part de la comissió deliberadora i dels treballadors, en forçar l'empresa i l'Ajuntament -amb la unitat, la mobilització i l'amenaça de vaga-, a augmentar la seva oferta. Un membre de la comissió deliberadora raonava que "la millor vaga és quan guanyem sense haver-la de fer".

Sigui com sigui, el cert és que, per a la major part dels treballadors de l'empresa, s'ha fet un bon conveni. Les 80.000 pessetes són un augment suplementari a l'increment del cost de la vida ja que aquest ja havia estat assolit en la revisió semestral. Es, per tant, un augment important (representa gairebé un 45 per cent sobre el salari de començaments de l'any passat), a part d'importants victòries pel que fa als jubilats i pensionistes, per als quals s'ha obtingut una pensió mínima de 15.000 pessetes mensuals, una paga més, revisió semestral, etc. Han estat assolides també moltes altres coses que sumades fan que aquest conveni sigui realment un pas endavant, una victòria. Això es el que van creure i van votar els treballadors. Estem segurs que quan cal, i la unitat i la capacitat de mobilització que han assolit els treballadors del metro -i que avui han permès d'obtenir aquest bon conveni- serviran per assolir importants victòries reivindicatives i al mateix temps aconseguiran que l'esforç dels treballadors d'aquesta empresa se sumi al conjunt del moviment obrer de Catalunya en la lluita per les llibertats sindicals i polítiques.

A. FERRER